

DÉLSOMOGY

Megjelenik Szigetvárott hetenkint egyszer: Vasárnap.

Előfizetési árak:
Egész évre . . . 8 korona. — Félévre . . . 4 korona.
Negyedévre . . . 2 korona 50 fill.
— Egyes példány ára 20 fillér. —

Felelős szerkesztő:
Bárvarth Gyula.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Igmándy-utca 60. szám.
Kéziratot vissza nem adunk.
Nyílt-tér garmond sora 40 fill.

A vidéki sajtó.

— Irta: Peterdy László. —

A legutóbbi időben ugylátszik, mostoha viszonyok neheztedek a vidéki sajtóra.

Itt is ott is látjuk, hogy megszűnik egy-egy derék, régi oszlopos ujság és gárdája „pártfogás hián” nehéz szívvvel bucsút vesz a kedves olvasótól.

Hát miért?

Talán mert nincs szükség rá?

Ezt nem mondhatjuk. Sőt kétségtelenül be van bizonyítva, hogy a vidéki sajtó aránylag sokkal fontosabb hivatást teljesít a fővárosban megjelenő országos lapoknál.

Kettőjük között először is a külömség óriás.

A fővárosi sajtó egy ország közönségére támaszkodik. Mi vidékiek csak a székhelyünkre, vagy legföljebb egy megyére, annak is a tetszősebb

értelmiségére. A fővárosi sajtót a társadalom minden osztálya támogatja, a vidéki sajtót vajmi kevesen és sok intelligens ember, akinek módjában lenne, azzal tér ki előle, hogy úgy is járat már országos lapot, abból megtud mindent.

A fővárosi sajtót továbbá üzleti szellemből indítják meg rendszerint s kiadója mindig valamely politikai pártot keres bázisul, hogy olvasó táborát megfoghassa. Ennélfogva nagy főkével dolgozik, sokan támogatják.

A vidéki sajtó még ma is az idealizmus terméke. Lelkesülve alapítja meg egy-egy önzetlen, tollforgató megyebeli ember. Sok küzdelem, sok méltatlan neheztelés, sok félreértés és semmi anyagi eredmény, amit a vidéki sajtó becsületes munkájával elér.

Vidéki lapot jól szerkeszteni nagy feladat, ezer tekintet, gyöngéd figyelem, kitartás kell az ingyenes fáradozás mellett, hogy a sajtó megfelelhessen hivatásának.

És az önzetlen becsületes vidéki

sajtó mégis mostoha gyermek.

Mindent, mindent odahordunk az ország fővárosába. A főváros sajtója emészt föl minden irodalmi fillért s a vidéki sajtónak igazán sajnos nincs egyetlen olyan őszinte pártfogója sem aki méltatná magasztos hivatását.

A fővárosi sajtó munkásainak százezreket hagyományoznak egyes nagylelkűek, arról, hogy vidéki sajtó is van, ellenben megfélekedzik mindenki,

Pedigh, hej, ha nem volnának azok az ingyenes apostolok, azok a vidéki tollforgatók, akik szerényen, szorgalmasan, haragért, mellőzésért, cserébe csinálják az igazi újságírás hálátlan munkáját, de sok kulturális intézmény nem állana ma is a vidéken, hanem emelnék vele talán a mindent megemészítő fővárost.

Nincs színház és még más egyébb, nemcsak közintézmény a vidéken, amelyet a vidéki sajtó ne vitt volna ki.

Akármi ujat terveznek, első sor-

Szeretek pihenni . . .

Szeretek pihenni, álmodozni;
Szébb világ áll ilyenkor élelem . . .
Mért zavartok? Hagyjatok bolyongni
Az álmoknak tarka mezején!

Hü szeretőt, önzellen barátot,
Jó bort és dicső, boldog hazát
S a honért élő honfit az ember
Most ugyis csak álmában ha lát!

Geneszy István.

Csillag ragyog. . .

Csillag ragyog az ég alján fényesen,
Emlékszel-e az esküdre édesem?
Azt fogadtad — csillag legyen a tanud —
Akkor hagysz el, hogy ha az a fényes csillag
[kialudt.]

Az a csillag ott ragyog az ég alján;
Most is fényes, mint akkor volt, nem halvány,
Minden este, minden éjjel ott rezeg,
S a te szíved, hamis szíved, hej! régóta mást
[szeret!]

Baranyay József.

Az apa büne.

Gyönyörű nyári este volt. A sétatér vidám sétálók tarka seregével volt tele, kik között időnkint egy egy a napimunkából hazatérő munkás surrant el siető léptekkel. A merre csak a szem tekintett, mindenütt mosolygó arcokat lehetett látni. Egyszerre, minden előzmény nélkül, velőtrázó éles sikoltás hangzott fel, mely egy alig tizenhét évesnek látszó, fekete ruhába öltözött munkásleány ajkairól jött, ki egy előkelő fiatal házaspár előtt eszméletlenül összeesett.

Ezek egy pillanatra megdöbbenve állottak meg s a férfi arcát halotthalványság lepte el, de a következő percben legyőzte felindulását és gyengéd hangon szólt nejéhez:

— Jöjjön, édesem, ez az izgalmas jelenet nem a maga gyenge idegeinek való.

Az eszméletlenül fekvő leányt csakhamar életre hozták s a mint felnyitotta szemét, révedezve tekintett végig a körülálló csoportján, mintha keresne valakit, azután rendbeszedve magát, sietve távozott.

Másnap a napilapokban egy hír volt olvasható, a mely egy fiatal munkásnő ön-

gyilkosságáról szólt, a ki — miután egy-két hónapos leánykáját Ujvári Gábor magánzó háza előtt a kövezetre letette — marólugot ivott és rövid, de kínos haláltusa után kiszenvedett. A kis leányka ruhája közé rejtett levélből megtudták, hogy a szerencsétlen anyát Kelemen Mariskának hívták és hogy a szerelmi csalódás kergette a halálba. Csábítója nevét azonban elhallgatta. A lapok dicsérőleg emlékeztek meg Ujvári Gáborról, a ki a háza előtt letett csecsemőt nem adta át a hatósági közegeknek, hanem gyermekéül fogadta.

Tizenhét év múlt el a fent leírt esemény után. Ujvári Gábor fogadott leánya feltűnő szép hajadonna serdült. A város ifjusága valósággal körülrajongta a bájos, szellemdús leányt, kinek mindenki részére volt egy kedves mosolya, de osztatlan, igaz szerelmével — bár titkon — csak dr. Köházi Zoltán ügyvédet boldogította. — A fiatal pár szerette egymást érdek nélkül, önzetlen szerelmmel, mint a hogy csak az ideális lekek tudnak szeretni.

Köházi Zoltán egy táncmulatság alkalmával bemutatkozott Ujváriék előtt s ki-

ban is a sajtó adja meg ahhoz az első buzdító hangot.

Nagyobb munkát végez, mint az országos lapok, védi a saját vérét szolgál a saját földjének, a kis határok közé szorított vidéknek.

Nélküle sok erőszak, sok igaztalanság, sok visszaélés történnék meg orvoslás nélkül, ha csak fővárosi sajtó volna.

Az önzetlen ideális vidéki sajtót nem támogatni tehát nem csak hálátlanság, hanem felette káros és hazafiatlan dolog.

Akkor éreznék igazán, ha nem volna.

Ez jut eszünkbe, mikor egy-egy vidéki lap megszűntéről értesülünk.

Igaz a mai viszonyok mostohák, nem telik sok embernek sok minden passzióra, de a vidéki sajtót nem szabad elhagyni, az nem passzió, az a legnemesebb önkéntes adó, amire magát minden polgár kötelezheti, mert a szabadság lehelle, a közvélemény öre, székhelyének szemefénye.

Nemes dolgot cselekszik az, aki az árva vidéki sajtót tőle telhető módon úgy anyagilag, mint szellemileg támogatja.

— **Plebániánk betöltése.** Végre valahára ismét van plebánosunk. *Andrássy Sándor* gróf a plebánia kegyura a szigetvári plebániára *Herger József*et presentálta, akit a pécsi püspök ki is nevezett. Amidőn örömmel üdvözljük a körünkbe érkező új plebánost és neki „Isten hozott“-at mondunk, — akkor nem szabad megfedekezünk a távozó adminisztrátorról a derék *Horacek* Endréről sem kinek a lengyeli plebániára szintén adminisztrátorra való kinevezése és távozásakor pedig fájó szívvel mondunk „Isten hozzátot.“

kérte az engedelmet, hogy néha ellátogasson hozzájuk. *Ujvári Gábor* készséggel adta beleegyezését, mert ő is észrevette, hogy a fiatalok lelkében mély vonzalom vert gyökeret s hogy *Zoltánt* tiszta, komoly szándék vezérli.

Ettől az időtől boldog napok derültek a szerelmesekre. Órákhozat elüldögéltek a kerti lugásban, színes ábrándképeket szöve, boldog jövőről álmadozva.

Nincs toll, mely ezt a boldogságot, az elsőszerelmem tiszta örömeit le tudná írni.

Egy napon *Zoltán* örömtől, boldogságtól sugárzó arccal lépett atyja dolgozószobájába, kezében egy fényképet tartva. — A szokásos üdvözlés után minden habozás nélkül, mint a ki egészen bizonyos benne, hogy kérését nem fogják megtagadni, egyenesen rátért jövelele czéljára.

— Kedves atyám! Egy igen fontos, életbevágó dologról óhajtanék veled értekezni.

— Mondd el.

— Meg akarok nőülni.

— Ennek örvendek, fiam. Van talán már választottad?

— Igen. Óh atyám ő valóságos angyal

H I R E K.

Lajos napja.

Valamikor, még nem is oly rég, örömmámorban uszott a magyar nemzet *Lajos* napján.

Ünnepi köntöst öltött ezen a napon minden igaz fia e hazának sáhitattal vette, ajakára a szent nevet: *Kossuth Lajos*.

Távol, tőlünk messze idegenben élte napjait egy agg remete, folytonosan hazája sorsán aggódva. Ez agg remete *Kossuth Lajos* volt, a magyar szabadság megteremtője.

Ő hozzá szállt a magyar nép ezreinek ajkáról elhangzott üdvözlő szó; ő hozzá a bús fohász:

— Gyere haza *Kossuth Lajos*!

De egyszerre csak elhallgatott a hívó szó; nem várta többé senki, hogy „ha még egyszer azt üzeni.“ — *Kossuth Lajos* itthon volt az édes hazai földben.

Hajh! de lelke már nem volt ekkor nemzetéé, csupán csak teste.

Koporsóban hozták őt haza; szíve megszűnt dobogni a hazájáért. Ezóta szomorúbbak a *Lajos* napok, sir, zokog a nóta uton-utfélén; a trikolor helyén fekete lobogót lenget a szél. Imádkozunk a magyarok Istenéhez, hogy adjon neki csendes nyugovást, nekünk pedig sok oly igaz hazafit mint *Kossuth Lajos* volt.

— **Személyi hír.** *Olay Lajos* kerületünk orsz. gyűlési képviselője tegnap az esti vonattal a fővárosból *Szigetvárra* érkezett.

— **A Zrinyi ünnepély** szónoka a szobornál az idén szept. 6-án *Peti Sándor* lesz. Kinek neve azt hiszzük, a „*Délsomogy*“-ban közölt hazafias versei folytán már eléggé ismerős közönségünk előtt.

— **Halálozás.** *Csépán Antal* Somogyvármegyének több mint félszázadon, át volt s nyugalomba vonult alispánja törvényhatósági bizottsági tag, a belső somogyi ev. ref. egyházmegye hosszú éveken át volt gondnoka f. hó 22-én élete 95-ik évében elhunyt. Temetése *Jákóban* f. hó 24-én az ev. ref. egyház szertartása szerint óriási részvét mellett ment végbe. Elhalálzásáról Somogyvármegye tisztikara külön gyászjelentést adott ki. A végtisztelet megadására az egész megyéből igen sokan jelentek meg. *Szigetvárról* ott voltak hegyessi *Hegyessy János* járásunk főszolgabírája és gyulai *Gaál György* szolgabíró. Az elhunyt *Csépán Antal*, a család utolsó férfi sarja volt.

— **Beiratások a községi iskolában.** A szigetvári községi népiskola összes osztályában, valamint a gazdasági ismétlő iskolában a beiratások szép hó 1. 2. 3-án lesznek.

— **Halálra verték.** Annak idején hirt adtunk lapunkban arról az esetről, hogy *Kovács Imre* és *Miklós* csordások, a másik helybeli csordást *Berek András*t pásztor botokkal olyannyira véresre verték, hogy a sebesültet be kellett a kórházba szállítani ahol hosszas szenvedés után hétfőn súlyos sebébe meg is halt. Kedden délelőtt a hullát a kórházban felboncolták a bíróság részéről megjelentek *Molnár Jenő* kir. jb. albiró és *Karcs József* mint jegyzőkönyvvezető, valamint dr. *Ujházi* és dr. *Hoffmann* orvosok, A boncolásnál azt constatálták az orvosok hogy a sebekbe nem halt volna, meg *Berek*, ha genyedés nem járul hozzá, ami azonban még a leggondosabb kórházi ápolás dacára is megtörténik és így ez esetben is ez okozta a szerencsétlen ember halálát. A járásbíróstól a bűnleket, valamint a jelentést felküldték a kaposvári kir. ügyészséghez, ahol majd elveszi méltó büntetését a két brutális csordás.

— **Szólósgazdák figyelmébe.** A jövő évi fogyasztási adóra vonatkozólag a kedvezmény már mostantól egész szeptbr. 15-ig bejelenthető, nálunk a városi pénztárnál.

— Atyám, az égre mi bajod?

— Semmi, semmi . . . futólagos rosszullét . . . Már elmúlt hanem most kérlek, hagyj magamra, nyugalomra van szükségem. A mi nősülési szándékomat illeti, majd legközelebb beszélünk felőle.

— A hogy parancsolod, atyám.

Midőn az idősebb *Köházi* magára maradt hosszú ideig járt föl-alá szobájában, mi alatt arca a legnagyobb lelki küzdelmet tükrözte vissza.

— Nem, nem tehetem. Ámbár senki sem sejtí. Ah de az az arc üldözne lépten nyomon s lelkiismeretem sohasem hagyyna nyugodni. De hát *Zoltán*? Azt mondta, nem élhet nélküle . . . *Badarság*, minden ifjú így beszél, midőn először szerelmes. Fel fogom neki fedezni titkomat, ő bizonyára lemond szándékáról s elfeledi azt a leányt a ki úgy sem lehet nevévé soha.

Midőn egy-két órával később *Zoltán* haza érkezett, egy levelet talált íróasztalán, melyen rögtön felismerte atyja kézírását. — Rosszat sejtve lázas türelmetlenséggel szakitotta fel a borítékot, melyben a következő tartalmu levelet találta:

kiben egyesítve van minden, a mi szép és nemes. — De ime, beszéljen helyettem ezen arczkép.

Ezzel átnyújtott egy fényképet és beszélt tovább hévvel, szenvedélyesen.

— Szeretem ezt a leányt, atyám, mély-séges, igaz szerelemmel és érzem, ha a véletlen elszakítaná tőlem, a kétségbeesés a halálba kergetne.

Az öreg *Köházi* nem figyelt fia szavaira. A mint egy pilantást vetett a fényképre, összeborzadt, mintha valami ijesztő rémmel nézett volna szembe. Pedig arról a képről egy szelid, kedves gyermekarc mosolygott rá.

Ugy tetszik neki mintha sok, sok évvel ezelőtt látta volna már ezt az arczot valahol. Majd meg úgy rémlett előtte, mintha egy rég eltemetett halott kelt volna ki sírjából s most fenyegetve állna előtte, hogy boszút álljon gyilkosán. Végre erőt vet magán s tompa érczelen hangon kérdezte:

— Ki ez a leány?

— Egy helybeli tisztességes család egyetlen leánya, *Ujvári Mariska*.

Köházit ideges remegés futotta végig.

— **Elszaporodott szarvasok.** Gróf Bolza Pálné tulajdonát képező hársági uradalomban a szarvasok annyira elszaporodtak, hogy a belügyminiszter, daczára a tilalmi időnek a szarvas tehének lövését is megengedte.

— **Megszűnt sertésvész.** Tót.-Szt György községben a sertésvész miatt elrendelt zár, miután a vész megszűnt, feloldatott.

— **Csendélet Szt.-Lászlón.** Mint értesülünk Szt.-László községben a 16—20 éves suhancok éjnek idején, oly rakonezátlanul viselik magukat, hogy a békés polgárok nyugalmát különféle módon folyton zavarják. Minek következtében kénytelen volt a község az éjjeli örök számát most a nagy munka időben 2-ről 8-ra felemelni. Mint haljuk a főszolgabírósnál már egy csoportot a csendháborító bandából fejenként 10 kor. pénzbírságra, vagy egy napi elzárásra ítéltek.

— **Uj szabályrendelet.** A szarvasmarha és sertésenyésztésre vonatkozólag a vármegyében új szabályrendelet lép életbe melynek értelmében a községek kötelezve vannak, kizárólag a nyugoti szarvasmarha faj tenyésztésére. És csak azon községeknek fog megengedtetni a magyar faj marhák tenyésztése, ahol azt a járási mezőgazdasági bizottság javasolja. Ezen ügyben f. hó 31-én járási értekezlet lesz Szigetvárott a főszolgabírói hivatalban.

— **Megveszett majom.** Addig ugrált addig tánczolt városról városra, faluról falura a kis maki majom, míg utoljára Alsó-Domboruban megveszett és gazdájától megszökve, több ember megmárt.

— **Elfogott vadorzók.** Fulka András teklafulai földmivest vadorzáson tetten érték és a főszolgabíró 100 kor. pénzbüntetésre ítélte. Ugyancsak Szabó István Csete csárdai lakost f. hó 23-án a basali határban Galló István őrsvezető és Pálfi Károly csendőrök éppen akkor fogták el midőn egy nyulat lött. Szabó midőn megpillantotta a csendőröket fegyverét eldobván futásnak eredt és hogy könnyebben szaladhasson, eszímait is levette. Hosszu hajsza után a csendőrök mégis elcsípték és bekisérték a szigetvári főszolgabíróshoz, honnét a kihallgatás után szabadon bocsájtották, de büntetése nem marad el.

Kedves fiam!

Nem volt elég lelki erőm, hogy személyesen, élőszóval mondjam el neked életemnek egy mindeztideig mélyen rejtett titkát, a mit a végzett most a te sorsoddal is kapcsolatba hozott.

Ezelőtt tizenkilenc évvel, midőn boldogult anyád már nőm volt s te mintegy hat éves fiú voltál, a balsors egy szép varróleányt hozott utamba, ki iránt szerelemre gyultam s megfogadtam, hogy magamévá teszem bármi áron is. Tervem sikerült. A bűnös viszonyból egy leánygyermek származott s midőn anyja megtudta, hogy nő vagyok, kétségbeesésében öngyilkos lett és mint annak idején a lapokban olvastam, a leánykát Ujvári Gábor fogadta magához.

Remélem megértettél és most már kettőnk titkát megőrzöd mindörökre.

— **Képviselőnk beszámolója és körútja a kerületben.** Szeretve tisztelt orsz. gyűlési képviselőnk Olay Lajos ki tegnap este érkezett városunkba, ma, délután 4 órakor Szigetvárott a Zrinyi-téren beszámoló beszédet tart. A fáradhatatlan, derék hazafi azonkívül még 8 napig időzik körünkben és ez idő alatt a kerület összes községeibe is el látogat, hogy a mostani válságos politikai időben személyesen érintkezék a polgártársakkal. Barla Szabó János pártelnök pedig a felhívást és uti tervet már minden községnek meg küldte és kéri a polgárokat, hogy a jelzett időpontban midőn a képviselőnk hozzájuk érkezik; otthon tartózkodjanak.

— **Deák Ferencz a házasságról.** Deák Ferencznek kedvelt mondása volt a házasságról:

A házasság olyan, mint a rántott csirke: a férfiak sohasem tudják, hogy melyik darabot veszik a tányérjukra.

— **Véres verekedés egy leány miatt.** Rajongásig szereti Törzsök Ferencz téglás legény Markó Mari. De féltékenysége annyira vitte, hogy már azt sem tűrte, hogy más legénnyel szóba álljon. Emiatt aztán f. hó 22 d. után a hoboli téglaháznál munka közben szóváltásba is keveredett Müller Antal nevű társával. Müller azonban dühre gerjedt és a keze ügyébe akadt vasgereblyével úgy vágta fejbe Törzsököt, hogy menten elbörtölte a vér. Markó Mari anyja az esetről jelentést tett a szigetvári csendőrségnél kik a helyszínére siettek és a minden igazolvány nélküli Müllert elfogták és a kir. járásbírósnak átadták.

— **A ragadós száj és körömfájás** megyénkben Gomba, Marczali, Csömezd és Boronkán nagymérvben fellépett. Nevezett helyekre hasított körmű állatok felhajtása tilos.

— **Czigányvédekezés.** Nő Kolompár, megint baj van veled?

— Jaj dehogy ván, tekintetes nagyságos uram, nem bántok én senkit.

— Hát aztán kilopta el a plébános ur disznóját?

— Csókolom a keze fejit, tekintetes nagyságos uram, én nem... Igy esett meg a dolog: Gondolj a bíró ur, hogy esz a tisztás, én vágyok a Ruzsi lovam, itt legelisek; ástán bíró ur a disznó ott ázs író ástál előtt; egyszerre csak bíró ur átturjá a kerítést s ide gyün hozsám a lábom alá. No... én megijedek és megrugom, hogy félfordul, hát én tehetek róla, hogy ide gyütt?... Ástán gondutám ha már megdöglött a segin jószág, hát eltistogátom. No... hát esz is bűn?...

A város összes templomaiban zúgnak a harangok, hirdetve, hogy most kísérik utolsó útjára Köházi Zoltánt, a nagytehetségű fiatal ügyvédet, a ki önkezével vetett véget reményteljes életének. A temetésen megjelentek százezrek nézik az öngyilkos ifjú atyját, a ki roskadozó léptekkel követi a gyászkocsit.

— — — — —
Az apa bűnének még második áldozata még iszonyubb sorsra jutott.

Midőn meghallotta, hogy Zoltán öngyilkos lett, eszméletlenül esett össze és sokáig feküdt önkívületi állapotban, míg végre az orvosi tudományának sikerült megmenteni életét, de lelke örökre elborult... megőrült! Gyakran lehet látni, a mint öntudatlanul bolyong virágos kertjében, fejére virágkoszorút fonva, ajkán boldog mosolylyal Zoltánját várja, hogy esküvőre menjenek.

Lantos.

— **Posta-távirda növendékrendszer életbeültetése.** Posta- és távirda segédlisták kiképzésére — 1903. évi október hó 1-től a növendék rendszer lép életbe. 1. Növendékül felvétetik azon ifju aki: a) a középiskola legalább IV-ik vagy ezzel egyenlő rangu más iskola megfelelő osztályát hazai intézetben sikerrel végezte; b) 14 évesnél nem idősebb! az iskola bevégezése és növendékül fölvétel között azonban legfeljebb egy évi megszakítás lehet. c) magyar állampolgár; d) a magyar nyelvet, — ha pedig horvát-szlavonországi illetőségű a horvát nyelvet szóban és írásban bírja; e) feddhetetlen magaviseletű; f) ép és egészséges. Ezen feltételeket iskolai, születési, erkölcsi és közhatósági orvos által kiállított bizonyítványokkal kell igazolni. A fölvételért sajátkezűleg irt, ivenként egy koronás pénzügyi bélyeggel ellátott és a fennebb elősorolt feltételeket igazoló okmányokkal felszerelt kérvénnyel évenként mindig augusztus hó végéig lehet folyamodni. A növendékek a gyakorlati kiképzés első felévében semmiféle jadalmazásban nem részesülnek; az első év második felében azonban kincstári postatávirda hivataloknál havi 15 korona, a második évben havi 30 korona, a 3-ik évben havi 40 korona és a negyedik évben havi 50 korona napidij-átalányt kapnak, mely átalány félhavi utólagos részletekben az illető növendék megfelelő bélyeggel ellátott nyugtájára fizettetik ki. Nem kincstári posta-távirdahivataloknál a díjazás a növendékek és postamester között szabad egyezkedés tárgya. Növendékek a következő hivataloknál fognak alkalmaztatni: Bares, Baranya-Selye, Csáktornya, Keszthely, Mohács, Siklós, Szegszárd, N.-Kanizsa, Pécs és Zalaegerszeg.

— **Elhajtott sertések.** A helybeli kánasztól már f. hó 14-én három darab sertés eltévedett és mindeztideig nem tudták hogy hova lettek. Most azonban kitudódott, hogy Lakner István viszlói sertés kereskedő hajtotta el a disznókat és magánál bezárva tartotta. Gondolván, hogy nála csak nem keresik és így ő nagyon is olcsón jut disznóhoz. Azonban Laknernek disznó kereskedő létére nem lévén disznó szerencséje, mert a nyomozó csendőrség nála 2 darab lopott sertést megtalált, azonban a harmadikat nem, mert az nem akart „Viszló felé menni, tehát utközben agyonverte. Laknert még ez ideig nem találták meg a csendőrök, de ha meg kerittik, akkor drága lesz neki a pecsenye.

Városi közgyűlés.

A hét folyamán két alkalommal is fölvölünk, illetve, a „Delsomogy“ felől tárgyalnak a városházán.

Miután lapunkról lévén szó kötelezettségünknek tartjuk erről olvasóinknak híven beszámolni.

Bizonyára még élénk emlékeiben lehet t. olvasóinknak, hogy a „Delsomogy“ 22-ik számában a képviselő testület eljárása fölözt kritikát gyakorolt „Esti deputáció“ című cikkünket, dr. Szabó István képviselő indítványára magára nézve sértőnek találta a képviselő testület és ugyancsak fenn ne-

vezett képviselő indítványára (szótöbbséggel) elhatározták, hogy lapunk ellen a sajtóper megindítják.

Azonban ezen ügyben jóváhagyás végett a képviselőtestületnek a megyegyűléshez kellett fordulnia. (Ami meg is történt). Az ez év augusztus hó 3-án tartott megyegyűlésen tárgyalatott ez a sajtóper ügy, melyre nézve Szabó Sándor képviselő és lapunk szerkesztője felelősséget nyújtottak be a törv. hatósági bizottsághoz Szigetvár képviselőtestületének határozata ellen.

Az iratok vissza érkeztek és az e hó 25-én tartott rendkívüli közgyűlésen olvastott Somogyvármegye törv. hatósági bizottságának határozata melyben a képv. testületnek a sajtóper indítására nézve szabad kezet enged és a felelősségeket elutasítja.

A felolvasott határozat tudomásul vétele után Szabó Sándor képviselő indítványára elhatározta a képv. testület, hogy a békés megoldás elől nem zárkozik el, ha szerkesztőnk egy nyilatkozatban kijelenti, hogy nem volt sértő szándéka. Ezután Szabó Sándor képviselő szíves értesítése és felhívása folytán lapunk szerkesztője az alább következő nyilatkozatot küldte a képviselőtestületnek, melyet e hó 27-én tartott rendkívüli közgyűlésen Fejes József aljegyző előadó olvasott fel:

Nyilatkozat! *)

Alulírott készséggel kijelentem, hogy Szigetvár nagyközség képviselő testülete iránt mindenkor a legnagyobb tisztelettel viselkedtem s azt megsérteni soha eszem ágában sem volt és így a „Delsomogy“ című helyi lapnak 22-ik számában megjelent „Esti deputáció“ cikkemet sem sértő szándékkal írtam; ha mégis ezen közlemény által Szigetvár nagyközség képviselőtestülete vagy annak bármelyik tagja sértve érezné magát, tőlük ezért ezennel bocsánatot kérek.

Szigetvár 1903 aug. 26.

Bárvárth Gyula
lapszerkesztő.

A felolvasott nyilatkozat tartalmát a képviselő testület egyhangulag tudomásul vette és részéről az ügyet elintézettnak tekintti, valamint a sajtó per megindítását a „Delsomogy ellen mellőzi.

Egyéb tárgy nem lévén, Balogh József bíró, elnök az ülést berekeszti.

Igy lett aztán becsületes, békés uton elintézve a fennforgott sajtó perünk ügye.

*

*) Ezen nyilatkozat után nekem még csak pár szavam van. Lovagias kötelességemnek tartottam a fenti nyilatkozatot a képviselő testületnek megadni miután sem a múltban sem a jövőben, nem volt és nem is lesz szándékom a képviselő testületet megsérteni. De egyszersmind őszintén kijelentem, hogy ép úgy mint eddig, úgy ezután is minden sértő szándék nélkül jogos és igazságos bírálatot fogok gyakorolni, minden oly dolog és eljárás fölött a mi nyilvánosság elé tartozik. És semmiféle terrorizmus, vagy sajtóper nem rettent el engem attól, hogy a jónak, a nemesnek, az önértzetességnek és a hazaszeretletnek bátor hirdetője ne legyek, a társadalom és közérdekéért. Mert én, szerény, de becsületes tollamat a nyilvánosság és a közszolgálatába adtam. Béke velünk. (szerk.)

CSARNOK.

Szigetvár története.

(Folytatás).

Már az új-és óváros ostroma alatt készen voltak a török a vár ostromához. Átvágta az óváros patai később kanizsai kapujához vezető töltést, mely egyuttal ut gyanánt is szolgált s mely a tövizét tartóztatta föl s a vágott nyílason a tavat lecsapolta. A védők ezt a végzetes munkát megakadályozni nem tudták. Amint a víz a vár körül eltakarodott, azonnal három töltés készítéséhez fogott a török, hogy azokon a várat megközelíthesse, mert az iszapos tófenéken lehetetlen lett volna rohamot intézni. Az egyik töltést a délnyugati bástyához vezették körülbelül azon az irányban, melyben a mai uradalmi dűlő ut visz a várból a kanizsai országútra, a másikat az északnyugati bástyához, a harmadikat a délkeletihez csinálták a mai rózsaréten és réteken át. Ezek óriási munkálatok voltak, szerzőnk a Fárások guly építési munkálataihoz hasonlítja. A töltések felépítését sem tudták a védők megakadályozni, bár borzasztó pusztítást vittek véghez az ostromlókban.

A töltések aug. 24-ére jórészen készszen voltak, de az első roham a vár ellen csak aug. 26-án történt, közbeeső két napon a török halottjait temette el az óvárosból, ágyuit állította fel ugyanott a kettős tornyu templom körül és három oldalról lödözni kezdte a várat. Az első rohamot a védők győzelmesen visszaverték.

A török most aug. 29-ig avval volt elfoglalva, hogy a töltéseknek a bástyákhoz támaszkodó végeire újabb töltéseket emelt, mert ugylátszik még nem voltak elég magasak arra, hogy róluk a bástyákra lehessen lépni. 29-én újabb roham következett valószínűleg nagy erővel, mert Szuljemán e napon aratta Magyarországon előző években legjelentékenyebb diadalait, ettől a naptól várták tehát a sikert, ezért maga a szultán is részt vett az ostromban. Azonban újra győzött a védők lelkes kitartása.

Aug. 30-án újabb rohamra készülődött a török, de mozdulatai csak szinlelték voltak, halottait temette és sátrait helyezte kissé távolabb a vár közeléből, a hol fojtó és ürhetetlen volt a levegő a feloszlás miatt. Ugyanezen éjjelen azonban nagy sürgős forgást mutatott a török sereg, a töltéseken és a tőkiszáradt fenéken nagy tömegekben megközelítette a bástyákat, rohamot azonban nem intézett s így az őrség sem lépett föl támadólag. A török azonban nagy előnyt ért el ez alkalommal. Sikerült néhányak kivételről a bástyák tövéhez férközni, a sövényfalban magának nyílást csinálni s kezdtek alá aknázni a bástyákat. A védők észrevették ugyan ezt, de nem tudták megakadályozni bár óriási erőfeszítéseket tettek. Napokig tartott az aknázás, miközben az ostromlók számosan pusztultak el, de végre is sikerült a vágott üregeket nagy mennyiségű gyúlékony anyaggal megtölteni.

Zrinyi azon hitben, hogy összeomlasztani akarják a bástyákat, azok mögé új töl-

téseket emeltetett, hogy új akadályt támaszson és e töltéseket löporral töltötte meg, hogy fölvetelhesse, ha a török elfoglalná azokat és apró kiütéseket tett a törökre, de a helyzetet már megjavítani nem tudta.

Szept. 4--5-én a török felgyújtotta az aknákat, tüzet fogott a délnyugati bástya sövényfonása és boronái, ettől a várba halmozott rőzse is kigyult s a védők a tüzet eloltani nem tudták, csak akkor szűnt meg, mikorra mindent fölérlesztett. A török az égő délnyugati bástya ellen 3 rohamot intézett, de iriózatos veszteséggel kellett visszavonulnia. E három rohamban állítólag 7000 török pusztult volna el. Ez volt az őrség utolsó diadala.

Szept. 5-én felrobbant a délnyugati bástya mögé vont töltés, melyet Zrinyi rakott meg löporral, a védők közül sokan ott veszttek. Zrinyi emberei egy részével, kik ugy látszik ezt a bástyát védtek, a belső vár előtti térre vonult. Ekkor háttuk mögött a belső vár kijáratánál álló u. n. páncél ház, melyben löpor volt felhalmozva, váratlanul szintén felrobbant.

Az iszonyu robbanás zavarba hozta a védőket, a törököt pedig figyelmessé tette, nagy tömegben nyomultak a senki által sem védett délnyugati bástyán át a várba, a honét Zrinyi azon hiszemből, hogy a másik két töltés felől a török szintén betört s főleg a tűz által szorítva a belső várba kezdett visszavonulni. Megmaradt csapatának nagyobb része azonban kinrekedt, a török fegyverei alatt legnagyobbbrészt elpusztult s így szept. 5-én a vár török kézre került.

(Folytatás következik).

Kiadja a szerkesztőség.

Gabona-piacz.

Fuchs A. Fia gabona keresk. jelentése szerint
Árak a legújabb jelzés szerint 50 klgm ként értetődnek,

Szigetvár, 1903. augusztus 28-án.

Buza új	—	K.	6 90	7 —
Rozs	„	„	5 20	5 50
Árpa	„	„	5 —	6 —
Zab	„	„	5 10	— —
Tengeri ó	—	„	6 20	6 50
Hajdín	„	„	8 50	— —

468 szám.

1903 végrh.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz 102 §-a értelmében ezennel közli, hogy a budapesti V. ker. kir. járásbíróság 1903 évi Sp. IV 669/4- számú végzése következtében dr. Kriszt Béla ügyvéd által képviselt Lang és Lovas cég javára Fischmann Adolf ellen 304 K 31 f. s jár erejéig 1903 évi augusztus hó 5-én. fogantatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 800 koronára becsült következő ingóságok, u. m. : 3 ló, nyilvános árverésen eladottnak.

Mely árverésnek szigetvári kir. járásbíróság 1903-ik évi V 349/9 számú végzése folytán 304 kor. 31 fill. tökékövetelés, ennek 1902 évi jan hó 1 napjától jár 5% kamatai

1/3% váltódíj és eddig összesen 58 korona 40 fillérben bíróság már megállapított költségek erejéig **Szigetvárott alperes lakásán 1903 évi szeptember hó 12 ik napjának délelőtti 9 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglalták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szigetvár 1903 évi aug. hó 29. n.

Klie János
kir. bír. végrehajtó.

467 szám
1903 végreh.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szigetvári kir. járás-bíróság 1903 év 179/3 számú végzése által dr. Vadász Manó ügyvéd által képviselt Herzka Henrik javára Frech István ellen 1000 K tőkekövetelés és járulékaik erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság le és felül foglalt és 2694 koronára becsült arany ezüstneműek állványok és 1 pénzszekrényből álló ingóságok nyilvános árverésen eladottnak,

Mely árverésnek az 1903-ik évi V 179/3 számú kiküldő végzése folytán a helyszínen vagyis **Szigetvárott alperes üzletében** leendő eszközzésére **1903. évi szeptember hó 1-ső napjának d. e. 9 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Felhivatnak mindazokban, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítettséghez jogot tartanak, hogy amennyiben részükre a foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alulírt kiküldöttnél írásban vagy pedig szóval bejelenteni el ne mulasszák.

A törvényes határidő a hirdetménynek a bíróság tábláján történt kifüggesztését követő naptól számítatik.

Kelt Szigetvár, 1903. évi aug. 17. n.

Klie János
kir. bír. végrehajtó.

Pécsett jó forgalmu helyen

1854. óta fennálló

lakatos műhely

összes felszereléssel

jutányos árért azonnal eladó

Czím a kiadóhivatalban.

Mezei egerek
Tömeges és biztos kipusztítására ajánlom az általánosan készített és már eddig is sok előkelő uradalmakban, nagyobb gazdaságokban, ugyancsak több községekben a legjobb sikerrel használt **egérmérget**
labdacs alakban, eddigi tapasztalatok szerint 1 holdra 1-2 kiló elegendőnek bizonyult, 100 kiló ára 90 kor., 50 kilós láda 6 kor.
SIPÓCZ ISTVÁN
gyógyszerész
Pécsett, (Barany megye).
Megrendeléshez hatósági engedélyt kérek mellékelni.

Friedman Károly

legnagyobb és legocsóbb

BUTOR RAKTÁRA

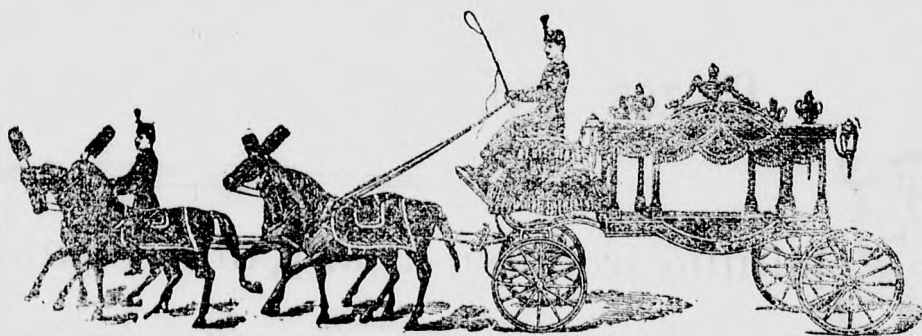
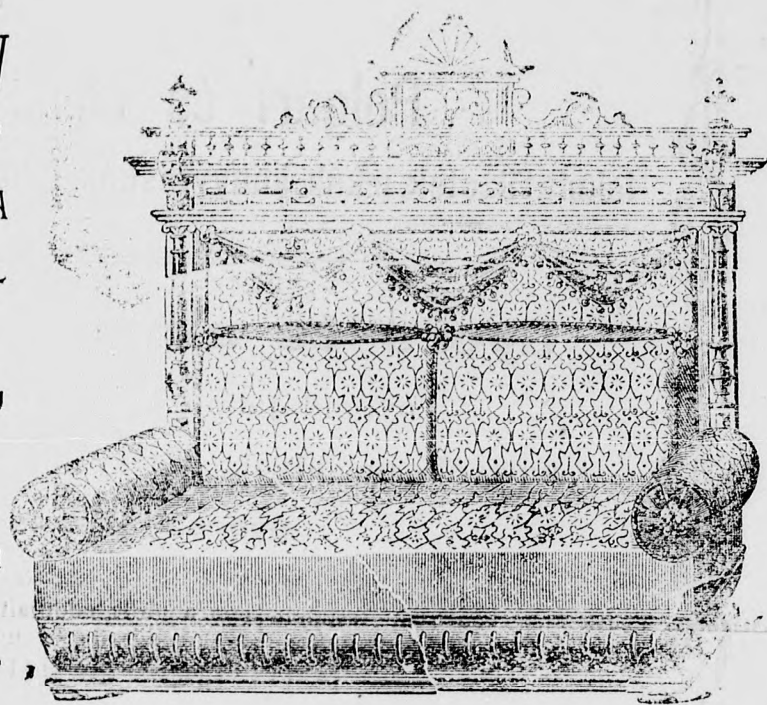
kárpitos és díszítő üzlete

PÉCSETT,

Sikisi országot 44.

Ismételd ki nek, nagyobb berendezéseknél egyeseknek is

10% engedmény.



Unhert Antal temetkezési vállalata, Szigetvár.

Elvállal hulla szállítást vasuton és saját gyászkocsiján, minden irányban.

Raktáron tart:

érc és fa koporsókat, sirkoszorukat és szemfedőket nagy választékban. Különösen ajánlja érc koporsóit, melyek a földbe temetve sem horpadnak össze.

**Hirdetéseket jutányos árért vesz fel
a kiadóhivatal.**



KOZÁRY EDE

könyv-, papir- és rajzszer kereskedése — könyvnyomda könyvkötészete

SZIGETVÁR, Zrínyi-tér 46. sz.

Polgári és elemi iskolai tankönyvek,
iskolafüzetek, irkák, könyvtáskák, tolltokok, rajzeszközök gombfestékek raktára.

Gyors és amerikai sajtóval felszerelt

nyomdájában készülnek esinos névjegyek, eljegyzési
kártyák, meghívók, körlevelek, ügyvédi és hivatalos nyomtatványok
gyorsan diszesen s jutányos árban.

Kitünő Solingeni zsebkések.

Diszes imakönyvek (Páduai Szt.-Antal), képes és kereskedelmi beiró könyvek.

Diszes levél papirok dobozok és borítékokban.

Kitünő irodapapirok, Kuhn tollak, Hardtmuth irónok,
író és másoló ténták.

Nyomtatvány raktár.

